

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ח - חלק ו'

קונטרס 816

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

ה

- כ (לא) יַעֲסֹק בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִין לְהַרְשִׁיב זְכוּרוֹנוֹ לַחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא... וְסֵפֶר הַזְּהָר עֲצָמוֹ יַעֲסֹק בוֹ מִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבְתּוֹ וְחֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ.....
- כ (לב) וַיָּאָר אֶת הַלִּילָה בַּתְּקוּנֵי הַזְּהָר כְּעֵצֶם הַשָּׁמַיִם לְטָהָר.....
- כ (לג) לַמּוֹד הַתְּקוּנִים מִתְּקַן עוֹלָם הָעֲשִׂיָּה.....
- כ (לד) בְּדוֹרְנוֹ מִי שְׂאִינוֹ עוֹסֵק בְּזְהָר וְתְּקוּנִים וְכַתְּבֵי הָאָר"י כָּל עֵסֶק תּוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ.....
- כא (לה) לְשׁוֹן הַזְּהָר מְסַגֵּל לְנִשְׁמָה אֶף דְּלֹא יֵדַע מֵאֵי קָאָמֵר.....
- כא (לו) סֵפֶר הַתְּקוּנִים הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנַפְשׁ.....
- כב (לז) לְלַמֵּד תְּקוּנֵי זְהָר בְּכָל יוֹם.....
- כב (לח) לֹאמֵר בְּכָל יוֹם כְּמֹה דְּפִים תְּקוּנֵי זְהָר וַיִּמְתְּקוּ הַדִּינִים.....
- כב (לט) גְּדוֹל מַעֲלַת לַמּוֹד הַזְּהָר וְהַתְּקוּנִים.....
- כב (מ) עֵקֶר לַמּוֹד הַקְּבֵלָה – הַזְּהָר וְהַתְּקוּנִים.....
- כג (מא) הַזְּהָר וְהַתְּקוּנִים – נִשְׁמַת הַתּוֹרָה עַל הַצֵּלָה נִגְדַּל כָּל רַע.....
- כג (מב) עַל יְדֵי לַמּוֹד הַזְּהָר זוֹכִים לְכָל מִדּוֹת טוֹבוֹת שְׁבַע עוֹלָם.....
- כג (מג) לַמּוֹד הַזְּהָר, תְּקוּנִים וְזְהָר חֹדֶשׁ, מַעֲלֹת הַשְּׁחַר עַד יָצֵאת הַכּוֹכָבִים מִנְּעַ שְׂרַפַּת הַתְּלִמוֹד.....
- כד (מד) אֵלֶיהוּ הַנְּבִיא אָמַר לְרַבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, שְׁבִדוֹר הָאֲחֵרוֹן יִתְּפַרְנְסוֹן מִתּוֹרָתוֹ שְׁתַּהֲיֶה מִתּוֹק לְנַפְשׁ וּמִרְפָּא לְעֵצֶם.....
- כה (מה) גְּאֵלָת יִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי לַמּוֹד הַזְּהָר.....
- כה (מו) רְאוּי לְלַמֵּד הַזְּהָר וְהַתְּקוּנִים עִם תִּינוּקוֹת בְּנֵי תִשְׁעָ, כִּדֵּי שְׂיִרְאָתָם תַּהֲיֶה קוֹדֶמַת לְחֻכְמָתָם.....
- כו (מז) לְלַמֵּד זְהָר וְתְּקוּנִים אִו זְהָר חֹדֶשׁ קִדְּם הַתְּפִלָּה.....
- כו (מח) לְלַמֵּד לְפָנֵי כָּל תְּפִלָּה מְאָמֵר אֶחָד מִהַזְּהָר הַקְּדוּשׁ אִו מִהַתְּקוּנִים.....
- כז (מט) כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבִיאוֹת לֹא יִסְפְּקוּ לְבָאָר טוֹדוֹתָיו וְרִמּוֹזוֹתָיו שֶׁל סֵפֶר הַתְּקוּנִים אֲשֶׁר לֹא יְכִילֵם הִרְעִיּוֹן.....
- כז (נ) עַל יְדֵי לַמּוֹד בַּתְּקוּנִים הַבֵּין שְׁנַמְתְּקוּ כָּל הַדִּינִים.....
- כח (נא) גְּדוֹל מַעֲלַת אֲמִירַת תְּקוּנֵי בְּחֹדֶשׁ אֵלּוּל, שְׁמִזְבֵּף הַנְּפֵשׁ רִוַּח וּנְשִׁמָּה.....

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

בב) מִהֲנִגּוֹן שֶׁל הַתְּקוּנִים בְּחֹדֶשׁ אֱלוֹל וּמִהַחֲלִישׁוֹת הַלֵּב בְּשִׁמְתֵּי אַחֲרֵיהֶם, נַעֲשֶׂה דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים וְתְּקוּנִים גְּדוֹלִים לְמַעַלָּה. .... כֵּט

נג) הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּים בְּחִינַת מְשִׁיחַ, שְׂמִיכְנִיסִין דְּרַף הַתְּשׁוּבָה, הֵם יוֹדְעִים הַסּוּד שֶׁל בְּרֵאשִׁית מֵאֲמֵר כְּתוּם שֶׁרֶשֶׁב"י גָּלָה עֲלָיו ע' פְּנִים שְׁנוֹהֵגִין לְעֶסֶק בָּהֶם בְּאֵלֹי הַיָּמִים בְּאֱלוֹל וְעֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה שֶׁהוּא סֵפֶר הַתְּקוּנִים הַקָּדוֹשׁ. .... ל

נד) לְלַמֵּד תְּקוּנֵי זֶהָר אַרְבָּעִים יוֹם מֵרֵאשׁ חֹדֶשׁ אֱלוֹל עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים. .... ל

נה) בְּחֹדֶשׁ אֱלוֹל חֲצִי הַיּוֹם תִּלְמּוּד חֻכְמַת הָאֲמֵת – וּבְעֶשְׂרֵת יָמֵי תְּשׁוּבָה לֹא תִלְמּוּד כִּי אִם חֻכְמַת הָאֲמֵת דּוֹקָא, וּבִיָּמֵים שְׁבִין כַּפּוּר לְסִבּוֹת תְּרֻבָּה בְּלִמּוּד הַתְּהִלִּים וְהַזְּהָר. .... לֵא

נו) בְּחֹדֶשׁ אֱלוֹל יַד הַכֵּל מְשַׁמֶּשֶׁת בְּסֵפֶר הַתְּקוּנִים. .... לֵא

נז) אֲשֶׁרֵי מִי שֶׁיִּשְׁלִים סֵפֶר הַתְּקוּנִים בְּיָמִים אֵלֹו מִחֻמְשָׁה עֶשֶׂר בְּאָב עַד יוֹם הַכַּפּוּרִים – יִקְרִי יְרוּשָׁלַיִם מִתְּהִלִּים בְּאֲמִירַת הַתְּקוּנִים מִחֻמְשָׁה עֶשֶׂר בְּאָב. .... לֵא

נח) וְכֵן נִהַג הָאֲדָמוֹר מִסְקוּוִירָא וְזָכוֹנוֹ לְבִרְכָּה. .... לֵא

נט) עַל יְדֵי דְרֵשֶׁת הַרֶשֶׁב"י בְּעֲנִינִים הִלְלוּ נַעֲשׂוּ וְנִבְנְנוּ אוֹתָן הַעֲנִינִים לְמַעַלָּה, וְזָהוּ כָּל עֶקֶר תְּקוּן לְמוּד הַקְּבֵלָה יוֹתֵר מִכָּל שְׂאָר חֻלְקֵי הַתּוֹרָה. .... לֵב

ס) חֻכְמַת הַקְּבֵלָה נִקְרָא בְּשֵׁם נִסְתָּר, מִשּׁוּם שֶׁמְדַבֵּר מְעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, שְׂאִין הַשְּׂגָה וְתַפְיֶסָה בְּזֶה לְשׁוּם בְּרִיָּה וְהוּא נֶעְלָם וְנִסְתָּר מִהַכֵּל. .... לֵב

סא) כָּל הַפּוּרֵשׁ מִחֻכְמַת הָאֲמֵת פּוֹרֵשׁ מִן הַחַיִּים הַנִּצְחָיִים – סוּד לְמוּד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה מִחֻבִּימַת פְּתִי – מִי שֶׁלֹּא רָאָה אוֹר הַחֻכְמָה זֶה לֹא רָאָה מְאֻרוֹת מִיָּמָיו. .... לֵג

סב) לְמוּד חֻכְמַת הָאֲמֵת פּוֹעֵל שְׂיָבִנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. .... לֵג

סג) אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ הַשְּׂכִינָה בְּדוּר הַזֶּה, רַק עַל יְדֵי הַזְּהָר וְכַתְבֵּי מֶרְן הָרַב חַיִּים וַיִּטְאֵל בְּלִבָּד. .... לֵד

סד) מִי הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה, יְדַבֵּק בְּסֵפֶר הַזְּהָר וּבְכַתְבֵּי מֶרְן הָרַב חַיִּים וַיִּטְאֵל בְּלִבָּד. .... לֵה

סה) סֵפֶר תְּקוּנֵי זֶהָר מְטַהֵר הַגּוֹף וּמְקַדֵּשׁ הַנְּשָׁמָה לְכָל הַלּוֹמֵד אוֹתוֹ בְּחֹדֶשׁ אֱלוֹל. .... לֵה

סו) הַתְּקוּנִים – סִגְלָתָן לְמַתַּק הַדִּינִין. .... לֵה

סז) תְּקוּנֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף. .... לו

סח) סוּד תְּקוּנֵי הַזְּהָר שֶׁגָּלָה הַרְבֵּי שְׁמֵעוֹן בֶּן יוֹחָאי. .... לו

סט) הַבְּעַל שֵׁם טוֹב וְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ אֲמֵן מְעוֹרֵר לְלַמֵּד תְּקוּנֵי זֶהָר. .... לז

נראה ולא מזיק. הלכו אליו, והתינוק היה בוכה.

בשהגיעו אליו, אמר רבי יוסי: בני רבון העולם אנחנו, של אותו שנקרא שמו אחד על שמים, באותיות שלשה רשומים, בסוד של ארבע. חקוקים על אחד שנים, ונקראים על חיות הקדש. מה הטעם? אמר רבי יוסי פך: שחוששים שמא הוא שד, והם פוחדים משמו של רבון העולם הרבה.

באשר אותו הילד שמע את הדבר הזה, השיב ואמר: יהודי אני, וכן בנו של רבי חייא הגדול אני, ואבי היה מלמד אותי פסוקי שיר השירים ופירשת בראשית, ומת אבי, ונבכו אותי הגנבים, וכעת נצלתני מהם וברחתני להר הזה.

בכה רבי יוסי ואמר: אוי שכן בנו של רבי חייא הגדול הולך פך! לקח אותו בידו והלכו. אמר לו רבי יוסי: אמר בני, מה היית לומד עם אביך? אמר: בפרשת יהי מארת ברקיע השמים הייתי לומד. אמר לו: מה היה אביך אומר בפרשה הזו?

פתח אותו תינוק פיו ואמר: (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם במחקק במשענתם. למדנו, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל על ידי שלשה רועים אחים - משה, אהרן ומרים. בזכות משה היה המן יורד לישראל, בזכות אהרן היו ענני כבוד הולכים עם ישראל, בזכות מרים היתה הבאר הולכת עמהם.

מתה מרים - פסקה הבאר. מת אהרן - נטלו ענני כבוד. זהו שכתוב (שם) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא וייראו. מתה מרים - פסקה הבאר, מנין לנו?

לתרי מתחזי ולא מזיק. אזלו לגביה, וינוקא הוה פכי.

כד מטו גביה, אמר רבי יוסי, בנוי דמארי עלמא אנו, דההוא דאקרי שמיה חד על תרי, באתווא, תלת רשימין, ברזא דארבע. גליפין על חד תרין, ואתקרי על חיוואתא קדישא. מאי טעמא, אמר רבי יוסי הכי, דחיישינן שמא שד הוא, ואינון מסתפו משמיה דמארי עלמא סגי.

ההוא ינוקא כד שמע מלה דא, אתיב ואמר, יודאי אנא, ובר בריה דרבי חייא רבה אנא, והוה אבוי מליף לי פסוקי דשיר השירים, ופרשתא דבראשית. ומית אבוהי, ונגבו לי גנבי, וכען אשתזיבנא מנהון, וערקנא בהאי טורא.

בכה רבי יוסי ואמר, ווי דבר בריה דרבי חייא רבה אזיל פדיון. נטליה בידוי ואזלו. אמר ליה רבי יוסי, אימא ברי מה הוית לעי עם אבוך. אמר בפרשת יהי מארת ברקיע השמים הוונא לעי. אמר ליה, מה היה אמר אבוך בפרשתא דא.

פתח ההוא ינוקא פומיה ואמר (במדבר כח יח), באר חפרוה שרים פרוה נדיבי העם במחוקק במשענתם. תאנא, שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל, על ידי שלשה רועים אחים, משה, אהרן, ומרים. בזכות משה, היה המן יורד לישראל. בזכות אהרן, היו ענני כבוד הולכים עם ישראל. בזכות מרים, היתה הבאר הולכת עמהם. (דף יט ע"ב)

מתה מרים, פסקה הבאר. מת אהרן, נטלו ענני כבוד. הדא הוא דכתיב. (שם כ ט) ויראו כל העדה. אל תקרי ויראו אלא וייראו. מתה מרים פסקה הבאר, מנא לן. דכתיב (שם)

כא ב) וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקֹדֶשׁ וַתִּמָּת שֵׁם מְרִים. וּכְתִיב
בַּתְּרִיחַ וְלֹא הָיָה מַיִם לְעֵדָה. וּבִזְכוּת מִשֶּׁה
חֲזְרוּ שְׁלֹשְׁתָּן. וַהֲוָה אָמַר אַבְוִי, תִּלְתִּיהוֹן
גְּלִיפִין דִּיּוֹקְנֵהוֹן בְּרַקִּיעָא, לְאַנְהָרָא זְכוּתֵהוֹן
עַל יִשְׂרָאֵל. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּתֵּן אֲתָם
אֱלֹהִים בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ.

וּמִנָּא לָן דִּתְלִיתִיהוֹן גְּלִיפִין בְּרַקִּיעָא, דִּהָא תַּנָּן,
בְּכֻלְהוּ פְּתִיב עַל פִּי ה', וּבְמְרִים לֹא כְּתִיב
עַל פִּי ה', דְּלֹאוּ אֹרַח אַרְעָא. אֶלָּא אָמַר אַבְוִי,
בְּכֻלְהוּ פְּתִיב שָׁם, (שם) וַתִּמָּת שָׁם מְרִים. (שם כא
כח) וַיִּמָּת שָׁם אַהֲרֹן. (דברים לד ה) וַיִּמָּת שָׁם מִשֶּׁה.
פְּתִיב הֲכָא שָׁם, וּכְתִיב הָתָם שָׁם. (שמות לד כח)
וַיְהִי שָׁם עִם ה', מַה לְהֵלֵן עִם ה', אַף פְּאֵן
עִם ה'.

דְּתַנָּן, לְמַה מִת מִשֶּׁה בַּחוּצָה לְאָרֶץ, לְהוֹרוֹת,
דְּבִזְכוּתֵיהָ יִתְקַיְימוּן מִתִּי מְדַבֵּר. וְאָמַר
אַבְוִי, אָמַר מִשֶּׁה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֶפְנִס לְאָרֶץ לְקַיְימָא פְּקוּדֵיהָ,
דִּהָא כְּתִיב (ויקרא כג ו) כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ. (שמות יב
כח) וַהֲיָה כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ. וַתִּמָּן הוּא קַיְימָא
דְּפִיקוּדֵיהָ.

אָמַר לִיָּה מַה דְּאַזְהַרַת שְׁלִים לָךְ וּמַה דִּיעֲבֹדוֹן
יִשְׂרָאֵל בְּאַרְעָא קְדִישָׁא יְהִי חוּלְקָךְ
עֲמֵהוֹן. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה נג יב) לִכֵּן אֲחַלֵּק
לוֹ בְּרַבִּים, אֵלּוּ זְכָאִין דִּישְׂרָאֵל. וְאֵת עֲצוּמִים
יִחַלֵּק שְׁלָל, אֵלּוּן אֲבָהָתָא, וְלְמַה, תַּחַת אֲשֶׁר
הֲעֵרָה לְמוֹת נַפְשׁוֹ.

דְּאָמַר רַבִּי חֵיִיא סָבָא, לֹא אֲשַׁפְּחָנָא רַעִיא
דְּמִסַּר נַפְשִׁיהָ עַל עֲאִנְיָה, כְּמִשֶּׁה, (שמות
לב לב) דְּאָמַר וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אֵין
מְחַנֵּי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר פְּתַבְתָּ. מֵאִי מְחַנֵּי נָא,
מִן עֲלֻמָּא דִּין וּמִן עֲלֻמָּא דְאַתִּי. לְקַיְימָא תַּחַת
אֲשֶׁר הֲעֵרָה לְמוֹת נַפְשׁוֹ.

שְׁכֻתוֹב (שם) וַיֵּשֶׁב הָעָם בְּקֹדֶשׁ
וַתִּמָּת שֵׁם מְרִים, וּכְתוּב אַחֲרָיו
וְלֹא הָיָה מַיִם לְעֵדָה. וּבִזְכוּת
מִשֶּׁה חֲזְרוּ שְׁלֹשְׁתָּם. וַהֲיָה אַבְוִי
אוֹמֵר, שְׁלֹשְׁתָּם חֲקוּקוֹת
דְּמִיּוּתֵיהֶם בְּרַקִּיעַ, שְׁתֵּאִיר זְכוּתָם
עַל יִשְׂרָאֵל. זְהוּ שְׁכֻתוֹב (בראשית א)
וַיִּתֵּן אֲתָם אֱלֹהִים בְּרַקִּיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ.

וּמִנָּן לָנוּ שְׁשִׁלְשְׁתָּם חֲקוּקִים
בְּרַקִּיעַ? שְׁהַרִי שְׁנִינּוּ, בְּכֻלָּם כְּתוּב
עַל פִּי ה', וּבְמְרִים לֹא כְּתוּב עַל
פִּי ה', שְׁאִין כְּדָרְךָ אָרֶץ. אֶלָּא
אָמַר אַבְוִי, בְּכֻלָּם כְּתוּב שָׁם, וַתִּמָּת
שָׁם מְרִים, וַיִּמָּת שָׁם אַהֲרֹן, וַיִּמָּת
שָׁם מִשֶּׁה. כְּתוּב פְּאֵן שָׁם, וּכְתוּב
שָׁם שָׁם, (שמות לד) וַיְהִי שָׁם עִם ה'.
מַה לְהֵלֵן עִם ה', אַף פְּאֵן עִם ה'.
שְׁשִׁנְיָנוּ, לְמַה מִת מִשֶּׁה בַּחוּצָה
לְאָרֶץ? לְהוֹרוֹת שְׁבִזְכוּתוֹ יִתְקַיְימוּ
מִתִּי מְדַבֵּר. וְאָמַר אַבְוִי, אָמַר
מִשֶּׁה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶכְנִס לְאָרֶץ כְּדִי
לְקַיְיִם אֶת מְצוּוֹתֶיךָ, שְׁהַרִי כְּתוּב
(ויקרא כג) כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ, (שמות
יב) וַהֲיָה כִּי תִבְאוּ אֶל הָאָרֶץ. וְשָׁם
הוּא קַיְיִם שֶׁל מְצוּוֹתֶיךָ.

אָמַר לוֹ, מַה שְׁהֲזַהַרְתָּ, מְשֻׁלִּים
אוֹתָךְ, וּמַה שְׁיַעֲשׂוּ יִשְׂרָאֵל בְּאַרְץ
הַקְּדוּשׁ, יְהִי חֻלְקָךְ עִמָּהֶם. זְהוּ
שְׁכֻתוֹב (ישעיה נג) לִכֵּן אֲחַלֵּק לוֹ
בְּרַבִּים - אֵלּוּ הַצְּדִיקִים שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, וְאֵת עֲצוּמִים יִחַלֵּק שְׁלָל
- אֵלּוּ הָאֲבוֹת. וְלְמַה? תַּחַת אֲשֶׁר
הֲעֵרָה לְמוֹת נַפְשׁוֹ.

שְׁאָמַר רַבִּי חֵיִיא סָבָא, לֹא
מְצִאתִי רוּעָה שְׁמִסַּר נַפְשׁוֹ עַל
צִאֲנוּ כְּמִשֶּׁה, שְׁאָמַר (שמות לב)
וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חַטָּאתָם וְאִם אֵין
מְחַנֵּי נָא מִסְפָּרָךְ אֲשֶׁר פְּתַבְתָּ. מַה
זֶה מְחַנֵּי נָא? מִן הָעוֹלָם הָיָה וּמִן
הָעוֹלָם הַבָּא, לְקַיְיִם תַּחַת אֲשֶׁר
הֲעֵרָה לְמוֹת נַפְשׁוֹ.

וְאֵת פּוֹשְׁעִים נִמְנָה, שְׁנִקְבַּר עִם מְתֵי מְדָבָר, דְּהוּוּ חֵיבִין קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְהוּא חֲטָא רַבִּים נָשָׂא, שְׁלֹא זָז מִשָּׁם עַד שְׁמַחֵל לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלַפּוֹשְׁעִים יַפְגִּיעַ, שְׁהַרְבָּה תַּפְלְתּוּ עֲלֵיהֶם.

וְעַד פְּדִין, תַּלְתֵיהוּן גְּלִיפִין לְעִילָא. אָתָּא ר' יוֹסִי וּנְשָׁקִיָּה, וְאַרְכָּבִיָּה עַל כַּתְּפֵיהָ תַּלְתְּ מִלִּין, וְקָרָא עֲלֵיהָ (ישעיה נד יג) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה'.

שְׁנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בָּא וְרָאָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא עָשָׂה אֵת הַשְּׁמֶשׁ אֶלָּא לְשִׁמּוּשׁ בְּנֵי אָדָם. בָּא וְרָאָה, בְּשִׁלֵּשׁ מֵאוֹת וְתִשְׁעִים מְקוּמוֹת שֶׁל יָשׁוּב הָאָרֶץ הוֹלֵךְ הַשְּׁמֶשׁ וְעוֹלָה וְיוֹרֵד, וּמְדַרְגּוֹת וּמַעֲלוֹת יְדוּעוֹת יֵשׁ לוֹ, וְהִינְנוּ שׁוֹכְתוּב (שם לח ט) הַנְּנִי מְשִׁיב אֵת צֶל הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר יֵרְדָה בַּמַּעֲלוֹת אַחַז.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֵיךְ הִיא עוֹלָה? אָמַר רַבִּי, כְּכֹר לְמַדְנֵי בְּמִשְׁנָה מִבְּעֵלֵי הַיְּשִׁיבָה, שֶׁהַעוֹלָם הוּא עָלָל כְּפַדְיוֹר הַזֶּה, וּכְשִׁיּוֹצֵא מִהַמְּזוּרָח, הוֹלֵךְ בְּעִגּוּל, עַד שְׂמִיגֵיעַ לְמִטָּה, וְאָז נַעֲשֶׂה הָעָרֶב, וּבִאֲתָתָה שְׁעָה הוֹלֵךְ וְיֹרֵד בְּגִלְגָּלִים שֶׁל מְדַרְגּוֹת יְדוּעוֹת, וְיֹרֵד וְסוֹכֵב אֵת כָּל הָאָרֶץ וְהַיְשׁוּב.

וּכְשִׁיּוֹרֵד וּמִתְּפַסָּה מֵאֲתַנּוּ, מַעְרִיב לָנוּ, וּמֵאִיר לְאוֹתָם הַדְּרִים תַּחֲתֵינוּ, לְפִי הַיְשׁוּב וְעַלְגָּלוֹת הָאָרֶץ.

וְאִזּוּ הוֹלֵךְ וְיֹרֵד, וּמִפְרִיד בֵּין הַיָּמִים שֶׁתַּחַת הַיָּמִים שֶׁל הָאוּקְיָנוֹס וּבֵין הַיָּמִים שֶׁהוֹלְכִים לְמַעְלָה, וּמִפְרִיד בְּאֲמִצַּע הַיָּמִים, לְעַכְבֵּי אֵת הַסִּילוֹן שֶׁל הַיָּמִים שִׁיּוֹצֵא מִגִּיהֵנָם שְׁלֹא יַעֲבֹר לְהִזִּיק לְבְנֵי אָדָם, וְעַל כֵּן לֹא נִקְרָא הַשְּׁמֶשׁ אֶלָּא לְשִׁמּוּשׁ אֵת בְּנֵי הָאָדָם, שְׁעַל כֵּן נִקְרָא הַשְּׁמֶשׁ - שְׁמֶשׁ, שְׁמֶשׁ שְׁמֶשׁ אֵת

וְאֵת פּוֹשְׁעִים נִמְנָה, שְׁנִקְבַּר עִם מְתֵי מְדָבָר, דְּהוּוּ חֵיבִין קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְהוּא חֲטָא רַבִּים נָשָׂא, שְׁלֹא זָז מִשָּׁם עַד שְׁמַחֵל לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְלַפּוֹשְׁעִים יַפְגִּיעַ, שְׁהַרְבָּה תַּפְלְתּוּ עֲלֵיהֶם.

וְעַד פְּדִין, תַּלְתֵיהוּן גְּלִיפִין לְעִילָא. אָתָּא ר' יוֹסִי וּנְשָׁקִיָּה, וְאַרְכָּבִיָּה עַל כַּתְּפֵיהָ תַּלְתְּ מִלִּין, וְקָרָא עֲלֵיהָ (ישעיה נד יג) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה'.

הָאֲנִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, בָּא וְרָאָה, הַשְּׁמֶשׁ לֹא עָשָׂא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלָּא לְשִׁמּוּשׁ בְּנֵי אָדָם. תָּא חֲזִי, בַּתַּלְתְּ מֵאָה וְתִשְׁעִין אֲתָרֵי דִישׁוּבָא דְאַרְעָא, אֲזִיל שְׁמֶשׁא, וְסָלִיק וְנַחֲתִית, וּמְדַרְגּוֹת וּמַעֲלוֹת יְדוּעוֹת יֵשׁ לוֹ. וְהִינְנוּ דְכַתִּיב, (שם לח ט) הַנְּנִי מְשִׁיב אֵת צֶל הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁר יֵרְדָה בַּמַּעֲלוֹת אַחַז.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הֵיךְ הוּא סָלִיק. אָמַר רַבִּי, כְּכֹר תְּנִינָא מִמַּאֲרִיהוּן דְּמִתִּיבְתָא. דְּעִלְמָא סַגְלָגַל הוּא כְּכַדְוֵרָא דָא. וְכַד נָפִיק מִמְזוּרָח, אֲזִיל בְּסַגְלָגְלוֹתָא, עַד דְּמִטָּא לְתַתָּא, וּכְדִין אֲתַעֲבִיד רַמְשָׁא. וּבַהֲהוּא שְׁעֵתָא אֲזִיל וְנַחֲתִית בְּגִלְגָּלִין דְּמַדְרִיגָן יְדִיעָן, וְנַחֲתִית וְסַבֵּב כָּל אַרְעָא וַיְשׁוּבָא.

וְכַד נַחֲתִית וּמִתְּפַסָּיָא מִינָן, רַמְשׁ לָן, וְנַהִיר לְאִינוּן דְּדִירִין תַּחוֹת מִינָן. לְפוּם יִישׁוּבָא וְסַגְלָגְלָתָא דְאַרְעָא.

וְכַדִּין אֲזִיל וְנַחֲתִית, וּמִפְרִישׁ בֵּין מִיָּא דְתַחוֹתוֹהִי דְמִיָּא דְאוּקְיָנוֹס, וּבֵין מִיָּא דְאֲזִלִין לְעִילָא, וּמִפְרִישׁ בְּמִצִּיעָתָא דְמִיָּא, לְעַכְבָּא סִילוֹנָא דְמִיָּא דְנָפִיק מִגִּיהֵנָם, דְלֹא יַעֲבֹר לְנֻזְקָא בְּנֵי נָשָׂא. וְעַל דָּא לֹא אֲתַקְרִי שְׁמֶשׁא, אֶלָּא לְשִׁמּוּשָׁא לְבְנֵי נָשָׂא. דְעַל כֵּן אֲתַקְרִי שְׁמֶשׁא, שְׁמֶשׁא דְמִשְׁמֶשׁ לְכוּלָא. אָמַר רַבִּי

הכל. אמר רבי אלעזר, אלמלא שהשמש ששוחה בים האוקינוס, הנה שורף ומבעיר את כל העולם.

יורד למפתח לארץ של הישוב, ומגיע לאותה דרגה שנקראת קרבוסא בלשון יון, ומאותה הדרגה מתחיל לעלות למעלה, וקול גלגליו נשמע לכל הרקיעים במסעותיו ללכת עם שירתו שהוא אומר, ולא היה אדם ששומע אותו פרט למשה, שהיה הנאמן של הפלך, ויהושע שמשמש אותו.

ובשהצורך אותו יהושע לערף קרב, והיה שומע קול נעימת ונהימת השמש, לא יכל לסבל אותו, מה כתוב? (יהושע י) ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום. מה זה דום? דום מלומר שירה. דום מקול הנעימה והנהימה שלך, שהרי היה שומע את קול מסעותיו במסעו.

אמר רבי בא, שש מאות וארבעים מסעות עשה השמש, כחשבון שמש, בין יום ולילה, וסובב את כל העולם בהקפה, ולשם מה צריך? לרפף ולחמם את הארץ, ולדשן עשבים ויבולים, ולהצמיח פרות ואילנות.

אמר רבי יהודה, בא וראה, פאותו הגון שלמעלה עשה הקדוש ברוך הוא למטה. מה למעלה יש שמים, אף למטה יש שמים. ולמה נקראו שמים? אמר רבי יהודה, אש ומים.

אמר רבי יצחק, מפאן (איוב כה) עשה שלום במרומיו. לא כתוב במלאכיו, אלא במרומיו, על אותם האש והמים, ועושה שלום ביניהם. כמו הגון הנז' למטה, אש ומים.

וחזור הרקיע מפתח, ומחמם ומוריד

אלעזר, אלמלא דסחי שמשא בימא דאוקיינוס, הוה שריף ואוקיד לכולי עלמא. סליק מתחות ארעא דיישובא. ומגיע לההוא דרגא דאתקרי קרבוסא, בלשון יון.

ומההוא דרגא שרי למיסק לעילא, וקל גלגלוי אשתמע לכולהו רקיעיא במטלנוהי, למיזל עם שירתיה דהוא אמר. ולא הוה פר נש דשמע ליה, פר ממשה, דהוה מהימן מלפא, ויהושע דמשמש ליה.

וכר איצטריף ליה יהושע, לאגחא קרבא, והוה שמע קל נעימותא, ונהימותא דשמשא, לא יכיל ליה למיסבל. מה פתיב. (יהושע י) ויאמר לעיני ישראל שמש בגבעון דום. מאי דום. דום, מלומר שירה. דום, מקל נעימותא ונהימותא דילך, דהא הוה שמע קול מטלנוהי במטלנוהיה.

אמר רבי בא, שית מאה וארבעין מטלנין עביד שמשא. כחושבון שמש. בין ימא ולייליא. ואסחר לכולא עלמא בסחרנותא. ולמאי אצטריף. לרפכא ולחממא ארעא, ולדשנא עשבין ויבולין, ולאצמחא פירין ואילנין.

אמר רבי יהודה, תא חזי, כההוא גוונא דלעילא, עביד קודשא בריך הוא לתתא. מה לעילא הוה שמיא, אוף לתתא הוה שמיא. ולמה אתקרו שמים, אמר רבי יהודה. אש ומים.

אמר רבי יצחק, מהכא, (איוב כה) עושה שלום במרומיו. במלאכיו לא כתיב, אלא במרומיו. על דאינון אש ומים, ועושה שלום ביניהם. כהאי גוונא לתתא, אש ומים.

וחזור הרקיע מפתח, ומחמם האדמה מחמימות האש, והשמש, ומוריד

הַאֲדָמָה מִחֲמִימוֹת הָאֵשׁ וְהַשֶּׁמֶשׁ,
וּמִוֵּרֵד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַמַּיִם
עַל הָאָרֶץ וּמִקְרָר הָאֲדָמָה, וְמִסִּיעַ
אֶת הַחֲמִימוֹת שֶׁמִּלְמַטָּה, וְזֶה וְזֶה
מִוֵּלְדֵיִם וּמִצְמִיחִים אֶת הָאָרֶץ.
וְאֵת כָּלֶם בְּרֵא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְתוֹעֵלַת בְּנֵי הָאָדָם.

רַבִּי אֲבָהוּ וְרַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי נְתָן
הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי נְתָן,
לֹא תֵהִיֶתֶם עַל בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה
הַלְלוּ, שְׁגֹזֶרֶת פִּיהֶם כְּגֹזֶרֶת
מִלְאָכִים קְדוֹשִׁים? וְאֲנִי זִכְרָתִי
מִה שְׁאֲמְרוּ, שֶׁהָרִי הַשֶּׁמֶשׁ נֶאֱצַל
אוֹרוֹ מִזֵּי הָאֶסְפֶּקְלָרְיָה
שֶׁלְמַעֲלָה, וְהָאוֹרָה הַזֹּאת אֵינָה
שְׁלֹ. מִשְׁמַע שְׁכָתוּב (בראשית א) הִי
מְאֵרֶת, הִנֵּה לוֹמֵר לוֹמֵר הִי
אוֹרוֹת, מִה זֶה מְאֵרֶת? אָמַר רַבִּי
זִרְא, מִן אוֹרוֹת, מ' תוֹסֶפֶת, לְשֶׁמֶשׁ אֵלֶּיךָ,
לְשֶׁמֶשׁ, כְּלוֹמֵר מִן אוֹרוֹת, וְהַתְּבָחָה
הִיא אוֹרוֹת.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, אֵל תִּתְמָה עֲלֵינוּ,
שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה נֶאֱצַלָה מִן הַתְּכֵמָה
שֶׁלְמַעֲלָה, וְהַשְּׂמִים נֶאֱצַלוּ מֵאוֹתוֹ
הַרְקִיעַ הַעֲלִיּוֹן שֶׁעַל רֹאשׁ הַחַיּוֹת,
וּכְמוֹ זֶה, כְּשֶׁתִּסְתַּכֵּל, כָּל מִה
שֶׁלְמַעֲלָה וְלִמְטָה נֶאֱצַלוּ זֶה מִזֶּה
וְזֶה מִזֶּה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל
הַכֹּל, וּמִכֹּסֵּא כְבוֹדוֹ מִתְחַלֵּים
לְהַיּוֹת נֶאֱצַלִים זֶה מִזֶּה, וְכֹסֵּא
הַכְּבוֹד מִמֶּנּוּ, וְכָלֶם כְּאֵין חֲשׁוּבִים
לְנִגְדוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דניאל ד) וְכָל
דִּבְרֵי הָאָרֶץ כְּאֵלוֹ לֹא חֲשׁוּבִים.
אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, שְׁלֵא יִהְיֶה לָךְ
זֶה קֶשֶׁה, שֶׁהָרִי הָרִאשׁוֹן שְׁלָנוּ
לְהַבְדִּיל, מִתְחַלֵּל בְּרִאשׁוֹנָה לְלַמֵּד
אֶת הַתּוֹרָה לְתַרְגֵּמָן, וְהַתּוֹרָמָן
לְסִמּוּכִים לוֹ, וְהַסִּמּוּכִים לוֹ
לְסִמּוּכִים לוֹ. נִמְצָא, שֶׁכָּפָאֵשׁ
מִסְתַּיִם הַשְּׁעוֹר, שְׁכָלֶם תְּלוּיִים מִן
הָרִאשׁוֹ. וּכְמוֹ זֶה תִּמְצָא לְמַעֲלָה
וּלְכָל הָעוֹלָמוֹת.

וְאָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, מִשֶּׁה נֶאֱצַל
מִהָזֵי הַעֲלִיּוֹן, יְהוֹשֻׁעַ נֶאֱצַל

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַמַּיִם עַל הָאָרֶץ וּמִקְרָר
הָאֲדָמָה, וְסִייעַ לְחֲמִימוֹתָא דְמִתְתָּא. וְהָאִי
וְהָאִי, מוֹלִידִין וּמִצְמִיחִין לְאַרְעָא. וְכִלְהוּ בְּרֵא
קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְתוֹעֵלַתָּא דְבְנֵי נֶשְׂאָ.

רַבִּי אֲבָהוּ, וְר' חֲזִיָּא, וְר' נְתָן, הָיוּ אֲזֵלִי
בְּאוֹרְחָא, אָמַר רַבִּי נְתָן, לֹא תֵהִיתוּן עַל
אֲלִין מְאֵרִיהוּן דְמִתְנִיתָא, דִּגְזִירַת פּוּמְהוּן
כְּגֹזֶרֶת מִלְאָכִין קְדִישִׁין. וְאַנָּא דְכִירְנָא מַה
דְּאֲמְרוּ, דְּהָא שְׁמֵשׁ אֲתֶאֱצַל נְהִירוֹתֶיהָ מִזֵּי
דְּאֶסְפֶּקְלָרְיָא דְלַעֲיִלָּא, וְהָאִי נְהִירוֹתָא לָאו
דִּילִיָּה הוּא. מִשְׁמַע דְּכְתִיב יְהִי מְאֵרֶת הוּא לִיָּה
לְמִימְרָ יְהִי אוֹרוֹת, מְאִי מְאֵרוֹת. אָמַר רַבִּי
זִרְא, מִן אוֹרוֹת. מ' תוֹסֶפֶת, לְשֶׁמֶשׁ אֵלֶּיךָ,
כְּלוֹמֵר, מִן אוֹרוֹת, וְתִיבּוֹתָא הוּא אוֹרוֹת.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, אֵל תִּתְמָה עֲלֵינוּ, דְּהָא תּוֹרָה
אֲתֶאֱצַל מִחֲכֻמְתָּא דְלַעֲיִלָּא, וְשְׂמִיָּא
אֲתֶאֱצַל מִהָהוּא רְקִיעָא עֵילָאָה דְעַל רִישׁ
חַיּוֹתָא, וּכְהָאִי גִוּוֹנָא, כְּדִ תִּסְתַּכֵּל, כָּל מִה
דְלַעֲיִלָּא וְתִתָּא, אֲתֶאֱצַלוּ דָּא מִן דָּא, וְדָּא מִן
דָּא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עַל כָּלָּא. וּמִן כּוּרְסֵי
יְקָרִיָּה שְׂרִיָּאֵן לְאַתְאֲצַלָּא דָּא מִן דָּא, וּכּוּרְסֵי
יְקָרָא מְנִיָּה, וְכִלְהוּ כָּלָּא חֲשִׁיבִין לְקַבְּלִיָּה. הַדָּא
הוּא דְכְתִיב, (דניאל ד לב) וְכָל דִּיְרִי אֲרַעָא כָּלָּא
חֲשִׁיבִין.

אָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, לֹא תִקְשִׁי לָךְ הָאִי, דְּהָא רִישָׁא
מִינָן בְּהַבְדֵּל, שְׂרִי בְּקִדְמִיתָא לְמִילְעָא
בְּאוֹרִיָּתָא לְתוֹרְגֻמָּא, וְתוֹרְגֻמָּא (דף כ ע"א)
לְדִסְמִיכֵי לִיָּה, וְדִסְמִיכֵי לִיָּה, לְדִסְמִיכֵי לִיָּה.
אֲשַׁתְּכַח, דְּכַד מִסְתַּיִים שְׂמַעְתָּא, דְּכִלְהוּ תְּלִיּוֹן
מִן רִישָׁא. וּכְהָאִי גִוּוֹנָא תִשְׁכַּח לַעֲיִלָּא, וְלְכִלְהוּ
עֲלִמִין.

וְאָמַר רַבִּי אֲבָהוּ, מִשֶּׁה, אֲתֶאֱצַל מִזֵּיָּא עֵילָאָה.
יְהוֹשֻׁעַ, אִיתְאֲצַל מִמְשָׁה. זְקֻנִים,

ממשה, הזקנים נאצלו מיהושע,
הנביאים נאצלו מן הזקנים,
הנשיאים וראשי העם נאצלו מן
הנביאים, וכלם זה מזה.

בעוד שהיו הולכים פגשו את
רבי אלעזר. אמרו, הנה אחד
מבעלי המשנה בא. אמרו לו:
ודאי שאמרתם שהשמש נאצל
אורו מזיו האספקלריה
שלמעלה? אמר: כף הוא!

פתח ואמר (שיר ד) מעין גנים באר
מים חיים ונזלים מן לבנון.
קוראה מעין, ואחר כך באר,
ואחר נזלים. בפסוק הזה יש
להתבונן, שהרי המעין נמשך מן
הבאר, והבאר מן הנזלים,
והנזלים מן לבנון. לדעת שכלם
נאצלו זה מזה וזה מזה. כן הוא
השמש, האור אינו שלו, אלא
נמשך חוט אחד של זיו שמאיר
לשמש.

שהרי שנינו במשנתנו, האור
שברא הקדוש ברוך הוא בתחלה,
אדם היה רואה בו וצופה מראש
העולם ועד סופו. בא וראה, אור
השמש הוא אחד מששים אלפים
ושבעים וחמשה חלקים מאותו
האור של האספקלריה של האור
ההוא שנגנו, ואפלו באור השמש
הזה אין איש יכול להסתכל בו,
כל שכן באותו האור.

והרי אמרנו, שאיש יסתכל בו
מראש העולם ועד סוף העולם?
אלא כך גורנו במשנה שלנו,
שבאור ההוא יכול האיש לדעת
ולראות את אור החכמה, כל מה
שהיה, וכל מה שיהיה, מראש
העולם ועד סוף העולם, וההוא
נגנו לצדיקים לעולם הבא. מה
זה לעולם הבא? כשתצא הנשמה
הקדושה מן העולם הזה וילך בו
לעולם הבא.

אתאצלו מיהושע. נביאים, אתאצלו מזקנים.
נשיאים ורישא דעמא, אתאצלו מנביאים.
וכלהו דא מן דא.

עד דהוו אזלי, פגעו ביה בר' אלעזר, אמרו
הא חד מאינון מארי דמתבתא אתא.
אמרו ליה, ודאי דאמרינו דשמשא אתאצל
נהירוניה מזיוא דאספקלריא דלעילא. אמר,
כף הוא.

פתח ואמר, (שיר ד ט) מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון. קוראה מעין, ואחר
כך באר, ואחר כך נזלים. בהדא פסוקא אית
לאסתפלא, דהאי מעין אתמשיך מן בירא.
ויבירא מן נזלים. ונזלים מן לבנון. למינדע,
דכלהו אתאצלו דא מן דא ודא מן דא. כף
הוא שמשא, לאו נהירוניה דיליה הוא, אלא
אתמשך חד חוטא דזיוא דנהיר לשמשא.

דהא תנן במתניתין דילן, אור שברא הקדוש
ברוך הוא בתחילה, אדם היה רואה בו
והוא מראש העולם ועד סופו. תא חזי,
נהירוניה דשמשא, הוא חד משתיין אלפין
ושבעין וחמש חולקין, מההוא נהירוניה
דאספקלריא דההוא נהורא דאתגניז. ואפילו
בהאי נהירוניה דשמשא, לית איניש יכול
לאסתפלא ביה, כל שפן בההוא נהורא.

והא אמרן, דאיניש יסתכל ביה מרישיה
דעלמא ועד סייפי עלמא. אלא הכי
גזרנא במתניתא דילן, דבההוא נהירוניה, יכול
איניש למנדע ולמחזי בנהירו דחכמתא, כל
מה דהוה, וכל מה דיהוי, מרישיה דעלמא
עד סייפי עלמא, וההוא אתגניז לצדיקים
לעלמא דאתי. מאי לעלמא דאתי, כד תיפוק
נשמתא קדישא מהאי עלמא, ויזיל ביה
לעלמא דאתי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתבי, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתבי, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתבי, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקרב "ה" שלח לנו "תיבת נח" של הרשב"י עשהו "הגהר הקדוש" להצילנו מהמגפת הנורא!

המגפיקים זמורו פחד הגדע.
אליו אינו קרא מושקליו פחד.
דא, דאמרי ספר הזור, דאדו
פתיבת נח דמתקפשוני פה לעינים
מוערי, ושבוע מולכותא, וקומנו
אחד מערי, ועינים ממושקדה.
בדונו, תהום (שמות א) כל הפן
הילוד הלאורה תשלימוהו, ודא
אורה תספרא דא.

(זהר הילק ג' דף קל"ג, פריעא מהמנא),
(ועיני תפני יחד קדש דף ע"ב עמוד
ד', וכתבמות המוציא לאור תפני יחד
מוקד"א, וכן דברי רבינו הרמ"ק הרב משה
קורדובורו, דפי את אילפי אברה, י"א), (א).

התפסח ל' הייע לא קרא עצה תפסל עזרת טעם וטראל, אלא תפסד "זהר הקדוש" פיקון ללא תפסח, שפכה "זהר הקדוש" לבטל כל זמרות וקרב וזמארי
ברחובים, וזילי, בייחת רבי שמעון בן יוחאי נשכר ענן המבר, ובעד בייחת את התמה הזאת תפני, ונכנעא שבירית רבי שמעון בן יוחאי עשוהו ענין וחקרי,
שכסורה נעשה הנה, אשר מן פילוס כל השעשע רבא נשפסדו, פמנפא במופנים, ואז נחשב זה לבחירה בלילית לכל ישראל, עד שבפוח תפנים לא יצטרך אלא
יצ יאר, וזו עשוהו (ישעיה ב' כ"ב), כי לא בחפון מצא תמונהם לאת לבנו מ' הודו לתפסח מ' וצאפסכס אלקי יערי אר... **כל מי שישתתב פחד מוקדמות פחד לא**
התפסח אחרת ודאז תפסח מסיבה פשוטה, וזאתה כי ספר הזור נעשה אחריו (אחרי רשב"י) ו' יע' שפ' מ' שיתקפסכו וקראו שפוחי מן התפסח אחרת, עד שלא יצטרך
ל' (באחריות תפנים) אלא יציאות, ואחריו פחד תעלה ונעלה פנה, והאמת כי תעלה דודו הוא מ' הוא תעלה מסיבה פשוטה, (הפסח ל' פאירית, וזאת פחד פחד המור).